LIZ NUGENT

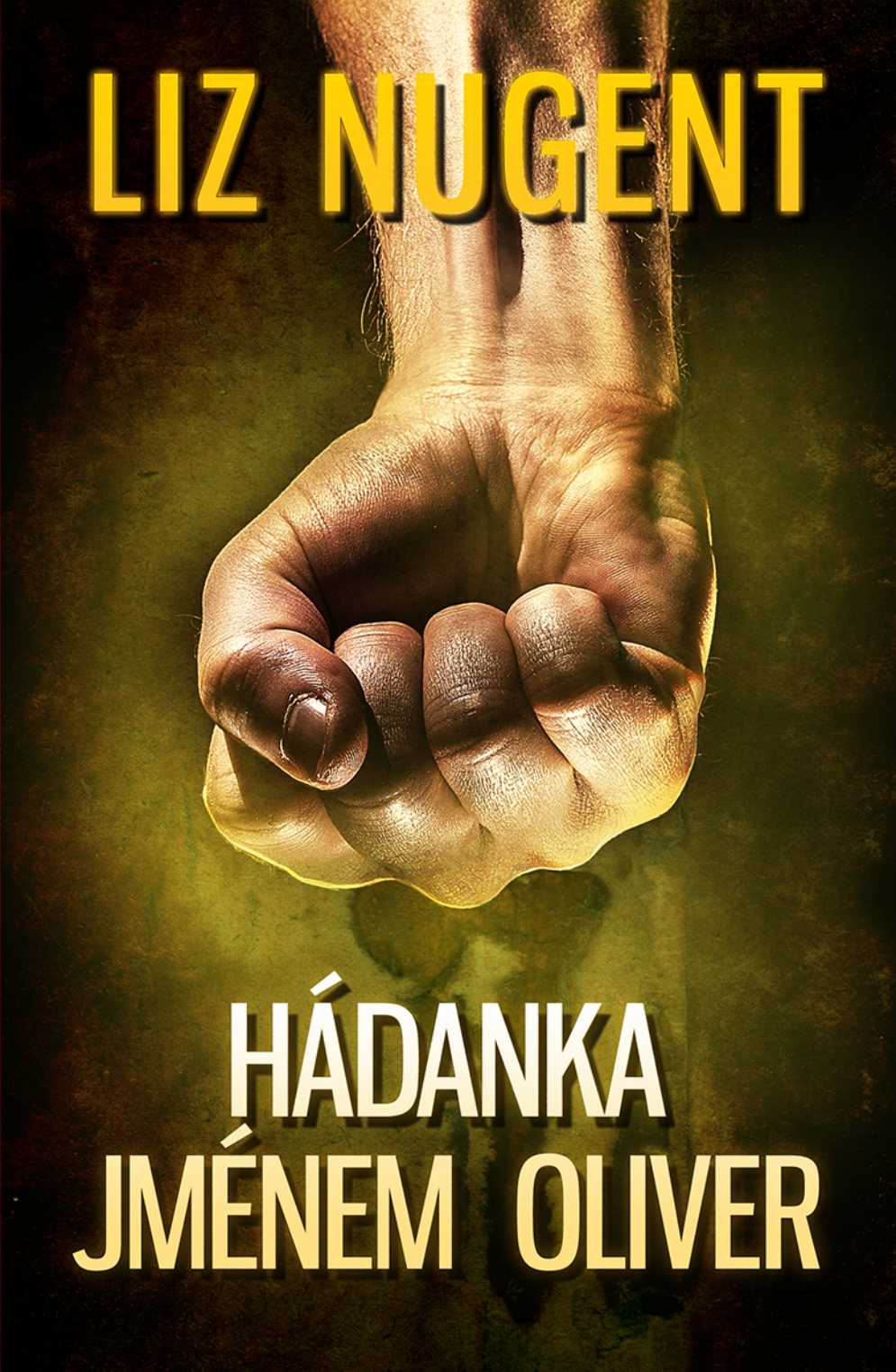

HÁDANKA JMÉNEM OLIVER

Liz Nugent

HÁDANKA JMÉNEM OLIVER

UNRAVELLING OLIVER
Copyright © 2014 by Liz Nugent
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Vladimíra Fonfárová, 2018
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-848-1 (pdf)

Liz Nugent

HÁDANKA JMÉNEM OLIVER

Přeložila: Vladimíra Fonfárová

Mamince, z vděčnosti a lásky.

1.

OLIVER

Když jsem ji poprvé uhodil, čekal jsem výraznější reakci. Ona však jen tak ležela na podlaze, rukou si svírala čelist a beze slova na mě zírala. Zdálo se, že ji ta rána ani nepřekvapila.

Já však překvapený byl. Neměl jsem v úmyslu ji uhodit. Když se o něčem takovém doslechnete, obvykle se jedná o takovou tu manželskou klasiku z padesátých let – manžel se večer vrátí opilý z hospody domů ke své nepořádné ženě, která dovolila, aby mu vystydla večeře.

U nás to bylo přesně naopak. Stalo se to 12. listopadu 2011. Byl poklidný chladný večer a s Alicí jsme byli doma v našem domě na Pembroke Avenue na jihu Dublinu. Alice nám zrovna připravila výtečnou exotickou večeři – jehněčí tažín s kuskusem, pita chlebem a jogurtovo-mátovým dipem. Jídlo bylo poněkud vlažnější, ale jinak jsem mu nemohl vytknout vůbec nic. Zatímco Alice krájela malinovou roládu, spláchl jsem večeři dvěma sklenkami Sancerre, takže opilý jsem určitě nebyl.

Nicméně teď se Alice válí na podlaze, dolní polovinu těla má téměř úplně schovanou za naším mahagonovým jídelním stolem a ruce a trup má zkroucené jako paragraf. Jak jen mohla spadnout zrovna do takové polohy? Musel jsem ji srazit pořádnou silou. Kdybych byl v ruce držel skleničku, co bych s ní asi udělal, než bych Alici udeřil? Položil bych ji na stůl, nebo bych jí tu sklínku vrazil do tváře? Rozmlátil bych ji Alici o hlavu, rozřízl bych jí její bledou kůži? Znetvořil ji pro zbytek života? Těžko říct.

O takových situacích se říká, že je něco „mimo naši kontrolu". Chtěl bych zdůraznit slovo „naši". Uznávám, neměl jsem to dělat, ale ona mě neměla vyprovokovat.

Najednou zazvonil telefon. Měl jsem ho asi raději ignorovat, ale co kdyby to bylo něco důležitého?

„Haló?" ozval jsem se.

„Ahoj Olivere, tady Moya. Jak se máš?"

Tyhle řečnické otázky mě štvou. Prý „jak se máš", to tě tak zajímá!

To víš, Moyo, zrovna jsem praštil Alici do obličeje a ona se teď válí na podlaze. Jo a dali jsme si naprosto úžasnou večeři.

Jistěže jsem nic takového neřekl. Vymyslel jsem si nějakou průhlednou výmluvu a snažil se hovor ukončit. Čekal jsem, že se rozloučí a položí to, jenže Moya byla chvíli zticha a pak spustila: „Ty se nezeptáš, jak se mám já a kde zrovna teď jsem?"

Byl jsem velice stručný a rázný a odvětil jsem jednoduše: „Ne."

Moya byla chvíli zticha a pak s povzdechem pronesla: „No tak jo, je tam někde Alice?"

Jdi už někam, ty krávo blbá!

To jsem jí samozřejmě taky neřekl. Místo toho jsem se vymluvil, že teď se nám to zrovna nehodí. Moya se ještě chvíli snažila a začala žvanit o svém novém životě ve Francii. Skoro jsem ji nevnímal, ale pochopil jsem, že chce, abych žárlil. Zasraná Moya. Zdvořile, avšak důrazně jsem naši konverzaci ukončil.

Napadlo mě, že bude nejlepší, když ihned vypadnu z domu. Pochopitelně ne navždycky. Jen jsem myslel, že se Alice postaví na nohy rychleji, když tam nebudu. Vzal jsem si tedy z věšáku v hale kabát. Dělalo mi trochu potíže zapnout si knoflíky a vlastní ruce mi najednou připadaly příliš velké, jako bych je ani nemohl nacpat do rukavic.

O dvě hodiny později jsem si u Nashe dával třetí brandy a přitom si nervózně rozepínal a zase zapínal manžetové knoflíky. Dělával jsem to už jako malý kluk, kdykoli jsem byl nervózní. Dokonce i John-Joe si všiml, že nejsem ve své kůži, a zmínil se o tom, když mi přinesl pití. Brandy jsem si totiž obvykle nedával, ale chápete, byl jsem v šoku. Teď už jsem opilý rozhodně byl.

Chtěl jsem zavolat Alici a zeptat se jí, zda je v pořádku, ale telefon jsem nechal doma a vypůjčit si ho

od někoho v baru mi vzhledem k situaci přišlo jako zbytečné zveličování. Nechápejte mě špatně, já věděl, že situace je vážná. Udělal jsem totiž obrovskou chybu. Alice neměla skončit na podlaze.

Vím, že se mnou není lehké vyjít. Alice mi to sama řekla. Nemám třeba žádné přátele. Kdysi, před mnoha lety, jsem je měl, ale nějak to nedopadlo. Odcizili jsme se a já to asi i schválně nechal plavat. Přátelé vám stejně jen připomínají vaše chyby. Místo nich mám akorát pár známých. Rodinu vlastně taky nemám, nebo alespoň ne takovou, která by stála za řeč.

Celé ty roky se mě Alice na nic nevyptávala, nikdy nebyla moc zvědavá. Vlastně bych ji popsal jako přirozeně poslušnou a submisivní ženu, i když se občas uměla vzepřít. A já nemám a nikdy jsem neměl sklony k násilí.

Zašel jsem si k baru koupit nějaké hodně silné cigarety. Dělalo mi starosti, že se mi pořád ještě třesou ruce. Neměla by snad brandy v takových chvílích pomoct? Nebo jsou to jen takové babské rady? Báby toho napovídají.

Venku na zahrádce, dvorečku částečně zastíněném markýzou nad vstupními dveřmi, jsem si po letech zapálil svou první cigaretu. Od venkovního baru se ke mně blížil Barney Dwyer, můj soused z Villas. Barney obvykle trávíval na zahrádce víc času než v hospodě.

„Myslel jsem, že jsi s tím seknul," promluvil na mě.

„Taky že jo," odvětil jsem.

„No jasně," odfrkl nadutě. „Mě ale nedostanou," dořekl a zhluboka si potáhl z vlastní cigarety.

A je to tady. Barney byl vždycky hrdý na to, že kouří dvě krabičky denně. Když začal v restauracích platit zákaz kouření, všichni jsme se s tím snažili skoncovat. Já sám jsem hrdý na to, že jsem byl jeden z prvních, jimž se to povedlo. Všichni mi pak začali přezdívat „železná vůle". Barney se o nic takového ani nepokusil. Kdyby totiž nekouřil už předtím, začal by v den, kdy ten zákon vstoupil v platnost. Pokaždé dělal všechno přesně naopak, než se po něm chtělo. Byl tvrdohlavý jako beran.

„Vítej zpátky mezi náma kuřákama," poznamenal.

„Já ale nekouřím, dávám si jenom tuhle jednu. Mám fakt den blbec," oponoval jsem.

„Ale prokrista, Olivere, je ti jasný, že to u tý jedný nezůstane. Prostě se smiř s tím, že zas kouříš."

Odhodil jsem svou téměř dokouřenou cigaretu na zem a zašlápl ji. Poté jsem hodil balíček s devatenácti cigaretami Barneymu.

„Nech si je," řekl jsem. „Posluž si a klidně se zabij."

Moje žena ve mně probudila to nejhorší. Vůbec jsem to nečekal, poněvadž jsem ji měl svým způsobem vždycky rád. Poté, co odchodila všechny kurzy vaření, na které jsem ji poslal, uměla výtečně vařit, a líbilo se mi, že v posteli předvádí hotové akrobatické kousky. Za dané situace je ale trochu smutné připomínat si zrovna tohle.

Potkali jsme se v roce 1982 na křtu knihy, kterou ilustrovala. Můj agent chtěl, abych se s ní seznámil, protože na ni měl zálusk jako na ilustrátorku mé knihy pro děti, kterou už rozeslal všem nakladatelstvím ve městě. Původně jsem ilustrace v knize odmítal, protože jsem byl přesvědčený, že by akorát odváděly pozornost od psaného textu. Musím ale přiznat, že můj agent měl pravdu – díky těm kresbám se pak kniha prodávala mnohem líp. S Alicí jsme se tedy seznámili na tom křtu a já lidem rád říkám, že to mezi námi ihned zajiskřilo. Jiskra ale není to správné slovo, spíš to bylo něco jako vzájemné porozumění. Někdo tomu říká láska na první pohled, já však tak naivní nejsem.

Oběma nám tehdy bylo skoro třicet, takže jsme nebyli žádní nezkušení puberťáci. Alice byla krásná a něžná a líbilo se mi, že je tak zakřiknutá. Nechtěla po mně nic, nebo skoro nic. Tiše přijímala pozornost, kterou jsem jí věnoval, ale kdykoli jsem potřeboval klid a prostor, stáhla se a nikdy si na nic nestěžovala.

Vzali jsme se krátce po našem seznámení. Nebyl důvod čekat. K oltáři nás doprovázela její neduživá matka a pošahaný bratr. Já tam pochopitelně z rodiny neměl nikoho. Se svatební tabulí jsme se nepárali, prostě jsme si dali jednoduché jídlo v restauraci v centru, kterou vlastnil můj bývalý kamarád z vysoké Michael. Barney tam byl taky. Tehdy před lety jsem ho měl docela rád. Naši svatbu hrozně prožíval, víc než kdokoli jiný, ale tomu se člověk mohl asi jen těžko divit. Na Merrion

Square jsme si s Alicí pronajali prostorný byt na několik let dopředu. Trval jsem na tom, že si najdeme něco velkého, protože jsem při psaní potřeboval soukromí. Psát můžu pouze za zamčenými dveřmi.

Byly to tehdy skvělé časy. Finančně se nám dařilo v době, kdy nikdo jiný moc nevydělával. Pracovali jsme společně na sérii knížek, jejichž popularita časem rostla, a naše spolupráce nám oběma vyhovovala. Během dne jsme si oba zalezli do své pracovny, já psal a ona má slova doprovázela obrázky. Byla v tom opravdu dobrá, její práce dělala té mé čest.

Postupně jsem si vybudoval renomé i jako kritik. Občas jsem něco napsal do víkendové přílohy novin a také jsem se sporadicky objevoval jako host v televizních talkshow. Kdysi bývali lidé mnohem diskrétnější a svými úspěchy se tolik nechvástali. Ne jako dneska. Ani nevím, kolikrát mě za posledních deset let oslovili, abych vystoupil v nějaké reality show. Chraň Bůh. Alice se tomu všemu vyhýbala a mně to jen vyhovovalo. Nerada byla středem pozornosti a nevnímala, jak moc jí vděčím za svůj úspěch. Trvala na tom, že moje práce je důležitější a že ona si u sebe v pracovně akorát něco čmárá. Byla nesmělá a nechtěla, aby se vědělo, že jsme manželé. To pro případ, že by po ní někdo chtěl, aby šla do televize. Přišlo mi to roztomilé a navíc jsem se díky tomu mohl dlouho tvářit, že žádnou ženu nemám. Mělo to své výhody. Popravdě jsem si nemohl najít lepší parťačku.

Alicina matka čtyři roky po naší svatbě náhle umřela. Díkybohu za to. Staré lidi nemůžu vystát a teď, když sám stárnu, je nesnáším ještě víc. Nenáviděl jsem návštěvy u ní doma, když ještě žila, všechny ty háčkované dečky a kraječky, co jich měla plný dům. Vyhýbal jsem se návštěvám, jak jsem jen mohl, a kdykoli přijela ona k nám, vymluvil jsem se, že mám moc práce, a někam jsem se odklidil. Udělal bych cokoli, jen abych s Alicinou rodinou nemusel společně obědvat. Dělalo se mi zle, když jsem koukal na její matku, jak zápasí se zubní protézou, a kromě toho hned vedle ní slintal ten retardovaný kripl. Její smrt pro mě byla požehnáním a zároveň prokletím. Zdědili jsme sice dům, ale na krku nám zůstal také Alicin postižený bratr. Dům se nacházel na Pembroke Avenue a byla to pěkná ruina. Bratr se honosil jménem Eugene.

Alice škemrala, aby s námi mohl zůstat. Eugene byl až doteď v našem manželství největší kámen úrazu. Pořídit si i normální dítě považuju za naprostou šílenost, ale tady se bavíme o sedmadvacetiletém stokilovém imbecilovi. Nakonec se mi povedlo odklidit ho do ústavu pro mentálně postižené či pro lidi se speciálními potřebami nebo jak se jim to dnes vlastně říká. Stálo mě to však nemalé peníze.

Když jsme se s Alicí zasnoubili, velice jasně jsem jí dal najevo, že děti nepřipadají v úvahu. Řekl jsem otevřeně, že je nechci, a ona souhlasila. Měl jsem jí to tehdy dát písemně a nechat si to podepsat. Musela mnou

tenkrát být úplně posedlá, když kvůli sňatku obětovala pro ni tak zásadní věc. Zřejmě se domnívala, že ještě změním názor. Patrně se to stává u spousty chlapů. Anebo tušila, že když si nevezmu ji, ožením se s první šedou myší, kterou po ní potkám.

Po pěti letech manželství začala samozřejmě škemrat a byla měsíc od měsíce nesnesitelnější. Připomněl jsem jí naši dohodu. Tvrdila mi, že tehdy před lety to cítila stejně jako já, ale že teď zoufale touží po dítěti. Já ale držím slovo.

Nemohl jsem se spoléhat na to, že se bude chránit, takže jsem to vzal do vlastních rukou. Začal jsem jí každý večer nosit do postele kakao. Byl to takový náš milý rituál. Kakao jsem jí ovšem pokaždé vylepšil rozdrcenou pilulkou. Alice o tom neměla ani zdání, myslela si, jaký nejsem romantik.

Během našeho manželství jsem se rozhodně nechoval jako svatoušek. Ženám se vcelku líbím, a když mě chtějí, rád jim jejich přání splním. Chtějí mě i ženy, u nichž bych to ani nečekal, dokonce i Moya, proboha. Nakonec se mi ale ty, které se na mě lepí, zhnusí.

V pozdějších letech jsem své choutky začal ukájet s prostitutkami, které šlapaly na nábřeží. Nikdy mi nevadily, dokonce ani předtím, než jsem se stal jejich klientem. Probouzely ve mně zvědavost. Byly laciné a zoufalé, často narkomanky se zhuntovaným tělem a popraskanými žilami. Mně však stačily. Ještě než jsem na ně sáhl, poslal jsem je do sprchy a vždycky jsem jim

koupil zubní kartáček. Některé mi děkovaly, jako by to byl dárek. Fakt ubohé. Obvykle byly tak vyhublé, že ani nemohly vypadat dobře. Přitom člověk by si myslel, že by se při své práci měly snažit vypadat aspoň trochu k světu. Ony však prostě jen prodávaly své tělesné otvory, a jak vypadá ten zbytek, měly úplně na háku. Přesto mě ty ženy fascinovaly. Koneckonců i moje matka byla prostitutka. Alespoň to říkal otec.

Ten večer, kdy mě Alice vyprovokovala, jsem se při návratu z baru domů nemohl trefit klíčem do zámku. Když se mi to nakonec povedlo a dostal jsem se dovnitř, šel jsem rovnou do jídelny. Díkybohu už na podlaze neležela. Seděla v kuchyni, v dlaních svírala šálek s čajem a čas od času si sáhla na obličej. Když jsem vešel, upřela na mě prázdný pohled, v němž nezbyla ani stopa po lásce. Pravou čelist měla zarudlou, ale modřina se jí ještě neudělala. Podíval jsem se na ni a usmál se.

Dřevěná skříňka, ve které jsem ukryl své nejtemnější tajemství, stála otevřená na stole. Zámek na ní byl rozbitý a veškerý obsah venku.

„Ty lháři!“ zařvala na mě Alice a hlas se jí zlomil.

Bylo mi jasné, že má v úmyslu mě úplně zničit.

Když jsem Alici uhodil podruhé, nedokázal jsem přestat. Nyní toho lituji. Od svých osmnácti jsem nad sebou nikdy neztratil kontrolu. Přestat se ovládat znamená prohrát. Nemusím vám říkat, že za ní do nemocnice nesmím. Taková blbost. Je únor, takže od té doby

uplynuly tři měsíce a ve svém stavu stejně nebude vědět, jestli jsem tam byl, nebo ne.

Vypadá to, že nakonec přece jen mám sklony k násilí. Je to pro mě šok. Podstoupil jsem několik testů u psychologa a rozhodl jsem se, že mu řeknu všechno. Prý jsem již od dětství zahořklý, frustrovaný a nenávistný. No to je mi překvapení.

Co si pomyslí sousedé? Co si vůbec pomyslí lidé?

To mě ani v nejmenším netrápí.

2.

BARNEY

Alice O'Reillyová bydlela na Avenue a moje rodina zase v sousední ulici s názvem Villas. Rozdíly mezi Avenue a Villas byly a pořád jsou obrovský. Domy na Avenue jsou tak čtyrykrát větší než u nás a jen jejich dvorky mají na dýlku stejně jako naše řadové domky. Říkat našim domům Villas je pěkná blbost. Zní to, jako bychom bydleli v krásnejch barácích pár kroků od prosluněný pláže někde v cizině, a přitom žijeme v obyčejnejch domech s tmavou mozaikovou omítkou.

Lidem z Avenue jsme říkali snobáci. Nikdy se s náma moc nebavili. Chodili do jinejch škol a nekamarádili s náma, ale Alicina rodina byla přece jen jiná. Vůbec se jako snobi nechovali a neohrnovali nad náma frňák jako ti ostatní z Avenue. O'Reillyovi často zvali mou mladší sestru Susan na čaj a moje máma se tím pak před ostatníma matkama chlubila. Jako malej špunt jsem si toho moc nevšímal, ale pamatuju si, jak nás máma nutila vyleštit si boty, když k nám měla Alice přijít. Tenkrát mi to

akorát lezlo na nervy. Jako kdyby se nám Alice někdy dívala na boty. Byla to tichá dívka, žádná krasavice a mně připadala spíš jako tuctovka.

Její matka Breda byla hodně nábožensky založená a Alici držela pěkně zkrátka. Lidi říkali, že jí nedovolí chodit na diskotéky nebo žádný jiný společenský akce, a bylo jedno, jestli se pořádaly u nás ve Villas, nebo v nějakým elitním tenisovým klubu na Avenue. Nejspíš se tak chovala kvůli Eugenovi. Mně je jasný, že Alicina matka měla Eugena příliš pozdě, a proto byl, jakej byl. Její máma byla nejstarší matkou v naší čtvrti. Už když se narodila Alice, jí bylo tak čtyřicet a Eugene přišel na svět zhruba čtyři pět let po ní. Že je jinej, jsme si všimli, až když byl trochu starší. Chodit se naučil až někdy v sedmi letech a mluvil divně. Možná proto se ostatní lidi z Avenue s O'Reillyovými nechtěli moc stýkat – asi aby jim chudák Eugene náhodou neposlintal jejich fajnovej nábytek. Alicin táta umřel, ale už si nepamatuju jak. Stalo se to krátce poté, co se Eugene narodil. Vlastně si nepamatuju, že bych ho někdy viděl. Myslím, že pracoval jako státní úředník, někde hodně vysoko. Mám pocit, že dělal na katastru a dostával tam pěkný prachy.

Pár kluků od nás z gangu si z Eugena dělalo srandu a škádlili ho, ale Alice mu vždycky přiběhla na pomoc a nikdo z nás nechtěl Alici naštvat. Sama byla trochu divná. Taková nesmělá a trochu ustrašená, ale slušně vychovaná a zdálo se, že tráví hodně času s nosem

v knížkách. Všichni jsme si mysleli, že skončí v klášteře. Chodilo k nim domů hodně jeptišek, takže jsme tušili, že s ní má její máma tyhle plány. Susan nám řekla, že u nich doma všude visí svatý obrázky a že většinu z nich namalovala sama Alice. Susan u O'Reillyových několikrát večeřela a tvrdila, že u večeře Alice Eugena krmila, jako by byl mimino. Jídlo prý stálo za prd, všechno bylo rozvařený a nedosolený. To nás překvapilo. Představovali jsme si, že lidi z Avenue jedí okurkový sendviče ze stříbrnejch talířů nebo tak něco. Když se na to dívám zpětně, myslím, že tak jednoduchý jídla vařily kvůli Eugenovi. Vadilo mu cokoli neobvyklýho kromě sušenek a dortů, ale ty dostával akorát o Vánocích nebo k narozeninám. Breda si nejspíš myslela, že jíst tak hnusný jídlo bude od ní a Alice ta pravá katolická oběť. Pamatuju si, že když k nám občas Alice přišla na večeři, snědla všechno, co jí padlo pod ruku, a pokaždý mámě jídlo moc pochválila. Ta z toho byla celá pryč.

Susan byla stejně stará jako Alice, ale chodily do různejch škol, takže se jen málokdy učily ze stejnejch knížek nebo měly stejný úkoly. Bylo jasný, že Alice není zdaleka tak chytrá jako Susan. Jejich vysvědčení tomu vždycky nasvědčovalo. Susan z nás byla nejchytřejší, na vysvědčení měla samý jedničky nebo dvojky a já byl ve škole pořád v jejím stínu. Alice domů nosila povětšinou trojky, občas se jí povedla nějaká jednička či dvojka z výtvarky. Osobně si myslím, že to nebylo tím, že by nebyla dost chytrá. Ona jen prostě neměla dost

času na úkoly, protože péče o Eugena vydala na práci na plnej úvazek. Jejich máma trpěla artritidou, která se s věkem zhoršovala. Řekl bych, že si uvědomovala, že není fér po Alici chtít, aby o Eugena po zbytek života pečovala, a tak jí dovolila, aby si vybrala vysokou podle sebe. Jakmile nám to Alice řekla, byl jsem si jistej, že už ji znovu neuvidíme. Z Villas na vysokou nechodil nikdo. Bylo mi trochu líto Susan, že přijde o dobrou kámošku.

Svým výběrem nás Alice všechny překvapila, když ji přijali na uměleckou školu. Nemohl jsem tomu uvěřit. Zaprvý, kreslit buď umíte, nebo ne. Alice říkala, že je to celý o „technice", ale popravdě si myslím, že když dostudovala, kreslila úplně stejně jako předtím. V sedmdesátejch letech byli studenti umění tak trochu mimo. Dnes si skoro všichni mladý barví vlasy a holky se oblíkaj jako kluci a kluci jako holky a už ani nepoznáte, kterej je kterej. Zřejmě je to dneska moderní. Ale tehdy takhle blbly akorát děcka, co studovaly umění. Někteří byli dokonce vegetariáni, to mluví za vše.

Říkal jsem si, že na tý škole nevydrží ani tejden, ale patrně si vedla dobře, protože tam zůstala tři nebo čtyři roky. Taky jsem se spletl, když jsem si myslel, že bude Alice mé sestře hrozně chybět. Kvůli Eugenovi bydlela Alice pořád doma, ale nakonec z jejich přátelství vycouvala spíše Susan. To proto, že začala randit s Davem.

Alice byla dost manuálně zdatná. Jednou pro Susan vyrobila k narozeninám plastiku, jakousi podivnost ve tvaru labutě. Rovnou jsem jí řekl, že by to mohla

prodávat, protože je fakt dobrá. Tehdy se na mě akorát usmála.

Tenkrát jsem si poprvý uvědomil, že s takovým provokativním úsměvem Alice rozhodně do žádnýho kláštera nepůjde. Ty roky na vejšce z ní zjevně vymlátily poslední zbytky jeptiškovskejch manýrů. Pořád se však oblíkala nenápadně a nevím, jestli během studií chodila s klukama, nebo vůbec s nějakým. Třeba ji její spolužáci vyděsili zálibou v drogách a hlasitý hudbě.

Za pár let se Susan odstěhovala za Davem do Londýna a začala pracovat jako kuchařka v nemocnici. Nakonec se s kutilem Davem v Londýně vzali a už nikdy se zpátky do Irska nevrátili. Pořád tam žijou a mají čtyry dospělý děti. Mají barák v Chiswicku. To „w“ se prý nevyslovuje.

Já se vyučil na automechanika a začal pracovat v dílně u strejdy Harryho. Něco jsem si naspořil, přestěhoval se do bytu v centru a koupil si vlastní auto. Bylo krásný, Ford Granada. Na balení holek stačilo. S Alicí už jsem se moc nevídal, protože Susan byla pryč a já bydlel v centru. Když jsem občas přijel za mámou, zahlédl jsem Alici, jak vede Eugena za ruku do místního obchodu. Upřímně si myslím, že ho za tu ručičku vodily zbytečně. Kdyby to nedělaly, mohl se naučit postarat se o sebe sám, ale ony mu to v podstatě neumožnily.

Máma mi řekla, že Alice sehnala práci jako ilustrátorka nějakejch kalendářů nebo tak něco a jeden z pokojů v domě prý kvůli ní předělali na ateliér. Dávalo to

smysl – v tom baráku některý pokoje nikdo nevyužíval už léta.

A pak máma prohlásila, že bych měl Alici pozvat na rande. To mi úplně vyrazilo dech. Byla přece z Avenue a já z Villas. Máma tvrdila, že ji nikdo jinej na rande nevytáhne, takže proč ne já. Nemyslím si, že doufala v lásku jako trám nebo něco takovýho, prostě si myslela, že by Alice uvítala společnost a že ode mě bude hezký si s ní někam vyrazit. Já sám jsem si tím nebyl tak jistej. Bylo mi tehdy osmadvacet a jí taky zhruba tak. Byla dost stydlivá a já nevěděl, o čem si s ní povídat. Navíc jsem si nebyl jistej, zda na to rande nepůjdeme i s Eugenem. Máma na tom však trvala, jako kdyby to ode mě měl bejt nějakej akt milosrdenství nebo co. Ale to teda nebyl. Alespoň ne z mý strany, protože mně se Alice vždycky líbila.

Když jsem kráčel k jejich domu, abych ji pozval na rande, uvědomil jsem si, že jsem nervózní. To mě trochu překvapilo, protože obvykle zvládám všecko v pohodě. Bylo to prostě tím, že jsem Alici ve skutečnosti neznal, i když jsme vyrůstali vedle sebe. Byla úplně jiná než všechny ty holky, se kterýma jsem blbnul na zadním sedadle svýho auta.

Zaklepal jsem a otevřela mi Alice. Eugene stál na chodbě za ní. Najednou jsem úplně oněměl. Bylo mi to fakt trapný, ale pak se jí na tváři objevil ten její typickej úsměv. Zeptal jsem se jí, zda by se nešla se mnou v neděli projet. Zajeli bychom si do Killiney, prošli se tam po

pláži a pak bychom si skočili na čaj do hotelu. Zeptala se mě, zda zvu jenom ji, nebo také Eugena. Tak jsem řekl, že jenom ji. Nato se znovu usmála a řekla, že by to bylo skvělý, a souhlasila, abych ji vyzvednul v neděli ve tři.

V sobotu jsem si umyl auto a nechal se ostříhat. Pamatuju si to moc dobře, protože mi holič střihl do levýho ucha a od tý doby jsem se u něj už nikdy stříhat nenechal. Na tom rande jsem se s Alicí v autě cejtil jako úplnej kretén. Měl jsem zafačovaný ucho a ona se se mnou celou dobu snažila o něčem mluvit. Oblíkla si moc hezký hnědý šaty s kvítkama a namalovala si rty. Moc jí to slušelo. Bavilo se mi s ní líp, než bych čekal, ale už si nepamatuju, o čem jsme si to povídali. Vlastně bych řekl, že mluvila víc ona než já. Když jsme si v hotelu dávali čaj, pořádně jsem si ji prohlídl. Vypadala docela dobře, ale jinak než třeba takový herečky. Měla přirozenou barvu vlasů, zatímco herečky se nakonec všechny obarví na blond. Když byla Alice mladší, bejvala docela vyhublá, ale teď měla ty správný tvary. Nebyla tlustá, jen hezky zaoblená. Tvář jí zdobil zářivej úsměv, a kdykoli mě přistihla, jak se na ni dívám, začervenala se a začala si nervózně pohrávat s prsty. Najednou jsem si uvědomil, že se mi fakt líbí.

Zeptala se mě, jestli bych ji nenaučil řídit. U všech čertů, to víš že jo!

A tak to vlastně celý začalo.

Učit Alici řídit bylo pěkně děsivý, protože řídila naprosto příšerně. Po první jízdě jsem musel z mřížky od

chladiče vytahat větve živýho plotu. Na svý auto jsem si opravdu potrpěl, ale když řídila ona, bál jsem se víc o sebe než o auto. Nakonec to ale stálo za to. Dokázala se se mnou uvolnit a rozmluvit. Pořád byla nesmělá a nemůžu říct, že by flirtovala nebo tak, ale přesto jsem se s ní dobře bavil. Po jízdě jsme si zašli na kafe a dort do kavárny. Musím říct, že Susan měla ohledně Alicina apetitu naprostou pravdu.

Trochu jsem se bál, že její máma bude proti kvůli tomu, že já pocházel z Villas, ale spletl jsem se. Chovala se ke mně moc hezky. A Eugene se mě při každý příležitosti snažil přeprat. Nakonec mi i on přirostl k srdci. Nemohl za to, že je jinej. Smál se, jako když hýká osel, a byl fakt vtipnej, i když jsem třeba nechápal, čemu se zrovna směje. Ale to nevěděl ani on, tím jsem si jistej.

Po třetí jízdě jsem Alici políbil a požádal ji o ruku. Zasmála se tomu, polibek však opětovala, takže nakonec dobrý. Pak jsme spolu začali doopravdy chodit, ale o mý nabídce k sňatku se už nezmínila. Zřejmě si myslela, že jsem si dělal srandu, já to však myslel vážně. Nesebral jsem odvahu zeptat se jí znovu, nebo mi to spíš chvíli trvalo. Mezitím jsem ji poznal tak dobře, jak to jen šlo.

Myslím, že jsme se k sobě hodili, přestože spousta lidí byla nejspíš opačnýho názoru. Často jsme spolu chodívali na místní diskotéky a akce a Alice si při tý příležitosti ušila růžový hedvábný šaty. Tvrdila, že se tý barvě říká „popel z růží“, ale podle mě to byla prostě růžová. Začali jsme spolu i trochu blbnout, chápete,

nebylo to ale nic vážnýho, šli jsme na to fakt pomalu. Nechtěl jsem na ni moc tlačit, abych ji nevyděsil, myslel jsem, že je hluboce věřící stejně jako její matka. Tehdy jsme byli všichni tak trochu věřící. Ne jako dneska.

Jednou, během výletu na dostihy v Galway, jsme to spolu málem dělali. Přijeli jsme do Galway mým autem a v malým místním hotelu jsem nám zarezervoval nocleh. Objednal jsem nám však radši dva samostatný pokoje. Při dostizích mi Alice nejspíš přinesla štěstí, protože jsem hned třikrát vyhrál. A to jsem nikdy předtím štěstí neměl. Oslavili jsme to společnou večeří. Jídlo Alici natolik chutnalo, že si od každýho chodu přidala, a já nám objednal láhev vína. Tehdy jsem se ve víně moc nevyznal, věděl jsem leda to, že existuje bílý a červený a že červený je víc nóbl. Objednal jsem nám tu nejdražší láhev z menu. To už jsem měl v sobě pár piv a chtěl jsem se předvíst. Upjatej číšník se mě zeptal, zda chci fakticky zrovna tu láhev. Řekl jsem, že rozhodně ano. Ani Alice tehdy s vínem neměla moc zkušeností. Do půl hodiny blábolila nesmysly o tom, jak chce žít v domě z knížek nebo tak něco, a co mě na ní hodně překvapilo – začala bejt povolná a svádět mě. Vůbec jsem nevěděl, jak na to reagovat, pak se však ke mně prostopášně přes stůl naklonila a mlaskavě mě políbila na rty. Cejtil jsem se jako v nebi. Krátce nato se však vrátil číšník a celý to zabil, když řekl, že prej rušíme ostatní hosty. Tím myslel dvě starší dámy a manželskej pár ve středním věku. Možná že jsme je fakticky rušili, ale bylo mi to fuk.

Ruku v ruce jsme vypluli nahoru po schodech. Doprovodil jsem ji ke dveřím jejího pokoje a chvíli jsme se tam vášnivě líbali. Zeptala se mě, zda bych nechtěl strávit noc v jejím pokoji. Taková nabídka se neodmítá. Když jsme vešli dovnitř, hodila sebou na postel a odkopla boty. Chtěla se trefit do koše, ale nepovedlo se jí to a boty lítaly všude možně. Byla úchvatná. Já se honem omluvil a rozběhl jsem se do koupelny na konci chodby. Ten hotel nebyl žádnej Hilton, takže koupelny byly společný pro celý patro. Skočil jsem do sprchy a zběsile se mydlil pod zrezivělou sprchovou hlavicí. Pak jsem se několikrát opláchl slabým proudem vlažný vody a velice rychle se osušil ručníkem, kterej byl tak drsnej, že jsem si prakticky ošmirgloval kůži. Rychle jsem na sebe hodil župan a zamířil zpátky do pokoje. Cestou jsem se jedním okem zahlíd v zrcadle v hale. Na rtech a zubech jsem měl fialovošedej povlak z vína a napadlo mě, že i Dracula by v tu chvíli udělal lepší dojem. Takže jsem letěl zpátky do koupelny a snažil se tam najít svůj zubní kartáček. Při čištění zubů jsem poskakoval jako nějaká kreslená postavička, a když jsem konečně vyrazil z koupelny za Alicí, vrazil jsem do umyvadla a natáhl se na podlaze. Dopadl jsem tvrdě na pravej loket a ze zdi jsem při pádu vyrval trubku, takže tam na mě ještě navíc stříkala voda. Rukou mi projela příšerná bolest. Kromě ní mě však čekalo taky pěkný ponížení. Válel jsem se tam na podlaze s rozbitým loktem, a když jsem se podíval nahoru, koukal na mě hotelovej manažer a ty dvě postarší ženský

z restaurace. Uvědomil jsem si, že se mi při pádu úplně rozevřel župan a že je mi vidět až do žaludku.

A jako by to nestačilo, veškerý prachy, který jsem vyhrál, padly na doktora a náhradu škody. O půl čtvrtý ráno jsem se doplazil zpátky do Alicina pokoje. Alice ležela na posteli ve stejný poloze, ve který byla, když jsem odešel, byla oblečená a zlehka odfukovala. Já byl k smrti unavenej, měl jsem kocovinu a čerstvě vykloubenej loket, takže na sex jsem v tu chvíli neměl ani pomyšlení. Otočil jsem se a vrátil se k sobě do pokoje, kde jsem si užil pár hodin pěkně nepohodlnýho spánku.

Cesta domů byla naprosto děsná. Alice se k smrti styděla za svý chování předchozího večera, bylo jí hrozně trapně. Já zase kvůli loktu nemohl řídit, a tak to musela vzít za mě. Během tý jízdy jsem ji málem začal nenávidět. Pětkrát nás skoro zabila. Seděl jsem v autě v takový křeči, až jsem si myslel, že už mi to zůstane. Dokonce i dnes se mi vzpomínky na tu jízdu vracej, kdykoli těma místama znovu projíždím. Po tomhle výletu náš vztah znatelně ochladl.

Tejden nato jsem svýmu kámošovi Gerrymu vyprávěl, co všechno se mi v tom hotelu přihodilo, a ukázal jsem mu účet, aby viděl, kolik mě ta sranda stála. Málem se pochcal smíchy z toho, že jsem si tam tehdy objednal celou láhev portskýho.

Postupně se to s Alicí vrátilo do normálu. Už nikdy jsme ale spolu nikam mimo město na noc nejeli. Když jsem

se jí nakonec po nějaký době přiznal, že jsem omylem místo vína objednal portský, prolomilo to mezi náma ledy a vinu za všechno, co se v tom hotelu stalo, jsme svalili na pití.

Máma byla z mýho vztahu s Alicí nadšená a často ji k nám zvala na čaj. Občas s sebou Alice vzala i Eugena. Máma z toho ale pokaždý hrozně moc nadělala, řvala na něho, jako by byl hluchej, a mně pak bylo děsně trapně. Eugene se ale jen smál. Nikdy si nedělal hlavu z toho, co mu lidi říkají.

S Eugenem jsme vycházeli naprosto skvěle. Byl to úžasnej kluk, takový dítě v dospělým těle. Měl fantastickej smysl pro humor, vždycky se usmíval a většinu času byl naprosto šťastnej. Neříkám, že to s ním občas nebylo těžký. Hrozně rád tančil na veřejnejch místech před lidma, třeba uprostřed mše nebo mezi regálama v supermarketu. Lidem však bylo jasný, že je to jen neškodnej postiženej kluk. U Alice doma jsem s ním hrával takovou hru. Eugene se posadil na svou oblíbenou židli a já k němu zezadu přišel, zvedl jsem ho a dělali jsme, že lítáme po obejváku. Eugene to miloval a nikdy ho to neomrzelo. A víte vy co? Mě taky ne, měl jsem radost, když byl šťastnej a vejskal smíchy. Eugena jen tak někdo neuzvedl, to mi věřte, není to žádný tintítko. Ale já jsem silnej jako tažnej kůň.

Ukládání Eugena ke spaní provázel u O'Reillyovejch krásnej rituál. Uvařili jsme si konvici čaje, Eugenovi jsme nalili sklenici mlíka a v kruhu jsme si podávali